

«МЫ НА ПРАВІЛЬНЫМ ШЛЯХУ»

**(Заканчэнне.
Пачатак на 7-й стар.)**

І яшчэ Наталля Іванаўна агучыла цікавую ідэю, папярэдне спаслаўшыся на яе аўтараў. Аўтарамі прапановы выступілі ўдзельнікі другога «Цягніка Памяці». Летась ва Уфе на Форуме рэгіёнаў Беларусі і Расіі падчас сустрэчы са спікерамі верхніх палат Беларусі і Расіі Наталля Качанавай і Валянцінай Матвіенка яны прапанавалі штогод ладзіць сустрэчы былых пасажыраў патрыятычнага цягніка.

— Мы яшчэ раз абмяркуем прапанову з Валянцінай Іванаўнай. Падумаем, як можна зладзіць такі злёт, каб юнакі і дзяўчаты сустрэліся, яшчэ раз згадалі пра ўражанні, расказалі пра падзеі, што адбыліся за наступныя гады. Многія з іх сталі студэнтамі, дасягнулі пэўных поспехаў у розных галінах. Гэта будзе, несумненна, вельмі цікава для ўсіх.

Канстанцін Касачоў падзяліўся тым, што яго асабліва кранула падчас прэзентацыі экспазіцыя кніг на выставе ў фае.

— Дзяўчынка, якая іх прадстаўляла, раскрыла кнігу на старонцы, дзе расказваецца пра Івана Фёдаравіча Вараб'я, 1924 года нараджэння, яе прадзеда. У той час, калі Гітлер напаў на нашу Радзіму, Івану было 16-17 гадоў, ён быў такі, як вы, сённяшнія. Цалкам верагодна, што напярэдадні Іван разам з аднакласнікамі адзначаў выпуск свайго класа, атрымліваў атэстат. Ён будаваў планы на жыццё, шчаслівае жыццё, напоўненае падзеямі... Паводле статыстыкі, з ліку хлопцаў 1924 года нараджэння ваіну перажыў толькі адзін з пяці, — працягваў Канстанцін Іосіфавіч. — Чацвёра засталіся на палях бітваў. Гэта гавару, каб падкрэсліць маштаб трагедыі чалавечых, сямейных. Колькі хлопцаў не дажыло, колькі дзяўчат не змагло стварыць сем'і, колькі дзяцей не нарадзілася... Заклікаю, каб вы паспрабавалі адчуць, што ўсё гэта адбывалася з такімі ж, як вы, рабятмі. Яны не збіраліся ваяваць, аднак, калі Радзіма паклікала, яны сталі на яе абарону. І тады было зусім не важна, хто дзе нарадзіўся, хто якой нацыянальнасці, для ўсіх стала адной справай будучая Перамога... Мы жывём у розных дзяржавах, але ў гэтай зале мы — разам, бо тую Перамогу кавалі разам нашы продкі. У найбліжэйшыя дні кожнаму з вас належыць дакрануцца да нашай агульнай гісторыі. І я вельмі хацеў бы, каб гэтую гісторыю вы здолелі ўспрыняць як асабістую, як тую, што датычыцца кожнай сям'і. Асэнсаванне пералічанага — важная частка вашага жыцця, —

сказаў Канстанцін Касачоў і падзякаваў прысутным школьнікам за тое, што яны знайшлі магчымасць прабіцца ў гэты праект, што з такім энтузіязмам успрымаюць удзел у падарожжы па месцах гістарычнай славы.

Дзмітрый Мезенцаў у сваім кароткім звароце да аўдыторыі нагадаў пра вялікі ўклад у Перамогу, у пасляховае правядзенне аперацыі «Баграціён» партызан Беларусі. Дзяржсакратар Саюзнай дзяржавы расказаў пра кнігу «Аперацыя «Баграціён». Партызаны беларускай зямлі», якая падрыхтавана Пастаянным Камітэтам Саюзнай дзяржавы ў рамках серыі «Бібліятэка Саюзнай дзяржавы». Дзяржсакратар заклікаў маладых людзей асэнсоўваць такія кнігі, такія выставы, бо яны самыя надзейныя крыніцы інфармацыі па гісторыі.

Падчас дыялогавай пляцоўкі з залы паступіла шмат пытанняў. Многія юныя ўдзельнікі праекта выказвалі прапановы наконт аб'яднання маладзёжных рухаў, стварэння агульных маладзёжных арганізацый. На што Наталля Качанова адказала чытатай класіка: «...Не пропадёт наш скорбный труд», — тым самым падкрэслішы, што зярняты ўпалі на ўрадлівую глебу: «Дарослыя, калі задумалі гэты праект, разлічвалі на дружбу, яднанне моладзі, на далейшыя сумесныя плённыя стасункі. Так і адбываецца, маладыя людзі шукаюць магчымасці, як зрабіць сваю дружбу больш рэальнай, арганізацыйна аформленай».

З аўдыторыі часам паступалі пытанні да канкрэтнага дарослага. Напрыклад, у Наталлі Качанавай спыталі, як яна разумее патрыятызм. Наталля Іванаўна адказала, што быць патрыётам — значыць любіць сваіх родных, сваіх блізкіх, сваю малую радзіму, сваю краіну, а яшчэ, паводле яе пераканання, трэба мець у душы жыццёвыя ўстоі, якім ніколі не здрадзіш. А ўсе душэўныя памкненні павінны быць накіраваны не на разбурэнне, а на стварэнне, на прымнажэнне традыцый, якія ёсць у кожнага народа. Яшчэ яна пажадала маладым паболей любіць сваіх блізкіх людзей і заўсёды быць шчаслівымі.

Пытанні атрымалі фактычна ўсе спікеры пляцоўкі і далі на іх адказы. Юрый Шулейка, старшыня Брэсцкага аблвыканкама, пасля адказу на адрасаваныя яму пытанні выказаў спадзяванне, што на брэсцкай зямлі пасажыры «Цягніка Памяці» адчуваюць сапраўдны гонар за агульнае гістарычнае мінулае.

**Святлана ЯСКЕВІЧ.
Фота Аляксандра ШУЛЬГАЧА і БелТА.**

